

Jókai Anna: Szegény Sudár Anna

- szövegrészlet -

dec. 24.

Tulajdonképpen már huszonötödike. Éjjel fél kettő. Most jöttünk az éjféli miséről. Hodie... Hodie Christus natus est... A Géza papunk gregorián muzsikát szőtt a misébe: nem tudom, szabályos, szabálytalan, így sztereó magnóról, de mintha a szerzetesek ott lépkedtek volna láthatatlanul is az oszlopok közt, égő gyertyával, föl a karzatlépcsőn... csodálatosan tiszta zene, csodálatosan örömteli, de szirupos ujjongástól mentes hangok, hodie Christus natus est, Krisztus ma megszületett! Egy cseppet sem vagyok álmos.

Köszönöm neked, Istenem, hogy megsegítettél ezen a kritikus estén, hogy jótékony leplet borítottál ott, a hatodik emeleten, a villanyfűzérés lucfenyő mellett a lelkemre! Semmi, de semmi nem gyötört: se harag, se féltés, se emlék, az igazán kitűnő vacsorát végigettem, házi disznótoros, a bukaresti Marcellától, akinek a nagynénje falun disznókat hizlal, hát ezért javasolta Ankuca, hizlaljak én is malacot... Mindenki nagyon rendes volt, a legjobb arcát mutatta Ekaterina is, nem tett a fenyőre megjegyzést, igaz, gyertyagyújtást nem rendeztek, csengő nem csilingelt, énekelni sem énekeltünk, Jézusról egy szó sem esett, csak Balázs kérdezte, egy kicsit félrevonva engem: „Mami, az idén hova született a Jézuska?” Mondtam neki: „Egyenesen a szíved közepébe.” Elfogadta. De nem hirdette a társaságnak széjjel – így aztán senki nem provokált senkit. Az ajándékok a lényegről – ezúttal szerencsére! – elvonták a figyelmet. Kinek, kitől, mi – nem sorolom. Egyúttal a közelgő születésnapom alkalmából is felköszöntöttek, Kálmus humoránál volt, azt mondta, érzem megtiszteltetésnek, hogy engem ünnepelnek a Jézuska helyett... Ekaterina a békéről tartott kiselőadást, az emberiséget fenyegető háborús veszedelemről, s kifejtette, milyen szép dolog, ha legalább a családon belül megvalósul a békesség... No, ez nem is hazugság, önmagában. Írjuk javára!

Nem, nem bántott semmi. Ha így – hát így. Nem hasonlítgattam a múlt karácsonyokhoz. (Mazochizmus kerülendő!) De alig vártam, hogy végre eljöhessünk, haza, illetve a kistemplomba, éjféli misére... Kálmus félórai ácsorgással szerzett taxit, tizenegyre értünk haza, gyújtottunk gyertyát a saját kis fánkon, eldúdtuk kettesben (Kálmus figyelte a számát, a szöveget úgy követte): „Szentséges éj, fenséges éj... csak egy szőke hajú gyermek felett virraszt csendesen a szeretet...”, s az volt az érdekes, hogy közben már nem alapvetően Balázsra gondoltam, ő csak mintegy belejátszott az érzéseimbe, hanem a misztériumra, ARRA A GYERMEKRE, aki megszületett Názáreti Jézus néven és Krisztust befogadva Jézus Krisztusként a mennybe vezető kaput nekünk kinyitotta, aki odáig közülünk eljut, annak...

Hodie... Hodie Christus natus est... Ho-di-e... Chri-i-istus na-a-atus est...